

Люлчена пѣсенъ.

Въ полето бѣхъ и питахъ тамъ цвѣтята
За дѣдо Сѣнчови палати . . .
— Незнаемъ, — казаха свѣнливо, кротко, —
Иди при птичкитѣ крилати !

Посѣтихъ птиченцата сладкопойни —
Попитахъ ги, дѣте, за Сѣнча. . .
Тѣ трепнаха съ крилца и дружно всички
Отвърнаха: — Иди при слѣнча !

При слѣнцето отидохъ азъ тогава,
Опжти ме то къмъ луната. . .
— Азъ зная, — рече тя, — иди по-първо
Земи на вѣтъра крилата !

При вѣтъра отидохъ, той ми даде
Крилата си могъщи, трайни. . .
Луната ме тогазъ, дѣте, отведе
Въ гори дълбоки и потайни.

Намѣрихме палатитѣ — тѣ бѣха
Отъ мряморъ, бисеръ и корали;
Зефира въ златни люлчици люлѣйше
Дѣчица кротичко заспали.

А люлката ти тебъ седѣше праздна,
Прѣдъ нея Сѣнчо те държеше —
Сложи те леко, нѣжно той зави те, —
Ти сладко, мирничко си спѣше !

Люб. Бобевски.

